კვირა 7 ოქტომბერი 1928 წ. № 173 ყოველკვირეული მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

„კუდა ხარი“

„გრიგოლ ლორთქიფანიძე ასეთ რეცეპტს გვაძლევს:—საჭიროა ა. კ. ფედერაციის გაუქმება და საბჭოთა კავშირში საქართველოს უშუალოდ შესვლა, „აქედან გამომდინარე შედეგებით“. ეს იმას გულისხმობს, რომ ა. კ: ფედერაცია საჭირო არ არის, ყველა თავათავის სახლში უნდა წავიდ-წამოვიდეს,—საქართველო კი საბჭოთა კავშირში შევიდეს, „აქედან გამომდინარე შედეგებით“ მხოლოდ ამ შემთხვევაში აღგვითქვამს მოქ. ლორთქიფანიძე დახმარებას. ჩვენ ამის საპასუხოდ უნდა განვაცხადოთ, რომ მოქ. ლორთქიფანიძის დახმარებაზე უარს ვამბობთ, იგი სრულიად არ გვესაჭიროება, ხოლო ამისა პირებს მოშორებით დავიჭერთ.

ამხ: მ: კახიანის სიტყვიდან ს: კ: პ: (ბ) ცეკას უკანასკენ პლენუმზე:

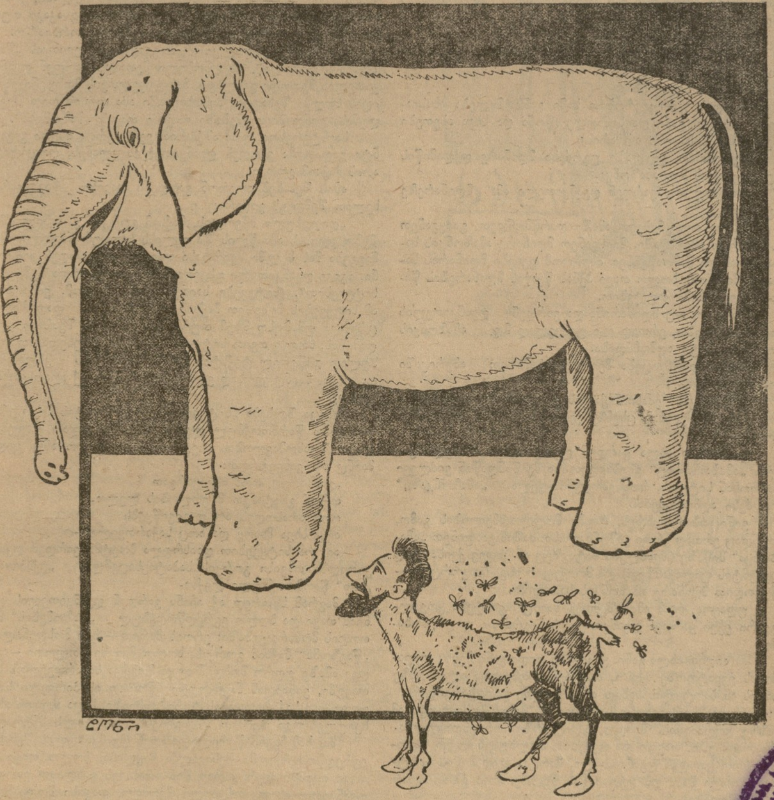

კუდა ხარი: — შენ, ეი, ვინცა ხარ, აქეთ მოიწი და ბუზებს მოგიგერებ!
სპილო: — სწორედ შენზე ყოფილა თქმული: „კუდა ხარი ბუზებს სხვებს უგერიე-
გდაო“...

საქართველოს ს.ს.რ. სახელმწიფო წიგნის პალატა

ვარდენ ღვანკითელი

„კაცმა ჭირი მალა, მარა ჭირმა თავი არ დამალა“-ო, ამბობს ხალხური სიბრძნე.

არც ვარდენ ღვანკითელმა დამალა თავი, თუმცა ჩვენ დიდხანს ვმალეთ ქვევით მოყვანილი მასალები და არ გვინდოდა მათი დაბეჭდვა, რა თქმა უნდა, ისევ ავტორის ინტერესებისათვის.

მაგრამ, სჩანს, რომ ჩვენ უბედურ ვასკვლავზე ვყოფილვართ დაბადებული და ამ ჩვენი უბედურობით სარგებლობს ახლა ბედნიერი ვარდენ ღვანკითელი.

რით არის ბედნიერი ვარდენ ღვანკითელი?

იმითი, რომ სოფელ ღვანკითიდან არის?

აბა, იმითი, რომ მისი სახელი „ვარდენია“, რომელიც ბურტყლიანად „შავარდენის“ უდიდეს ნახევარს შეადგენს, ხოლო ბურტყლს თუ მოვაშორებთ, შავარდენსაც გადააჭარბებს?!

სრულიადაც არა.

ვარდენ ღვანკითელი ბედნიერია სიდიდით, დიახ, სიდიდით!.

რა არის სიდიდე?

სიდიდეს ჯერ-ჯერობით სამი განზომილება ახასიათებს: სიგრძე, განი და სიმაღლე (წონა და სხვა ასეთები ანგარიშში მისაღები არ არის).

მაგალითად, ყველაზე უგრძესი მდინარე დედამიწის ზურგზე არის მდ. ამაზონკა.

არის თუ არა ვარდენ ღვანკითელი ამ მდინარეზე უგრძესი?

არის! და თუ გნებავთ ამაში დარწმუნდეთ, გაიყვანეთ ის სამხრეთ ამერიკაში, მიიყვანეთ მდინარე ამაზონკის სათავესთან და წამოაწვინეთ ისე, რომ ფეხები მდინარის სათავეს მიაწყოს, ხოლო თავი ჰქონდეს წყლის მდინარების წინააღმდეგი მიმართულებით.

ამრიგათ, თუ მდინარისა და ვარდენ ღვანკითელის სიგრძეს ავიღებთ, ერთად იგი უეჭველად მდ. ამაზონკის სიგრძეზე მეტი აღმოჩნდება.

მაგრამ დამტკიცება შეიძლება სამხრეთ ამერიკაში გაუსვლელადაც.

„ამაზონკას“ ეძახიან ქალის ერთგვარ წელქვევით ჩასაცმელს, რომელსაც ცხენზე ჯდომის დროს ხმარობენ ხოლმე.

დააზომეთ ახლა ვარდენ ღვანკითელი რომელი ქალის „ამაზონკასაც“ გნებავდეთ და მე წინდაწინ ვიძლევი პატიოსან სიტყვას, რომ ვარდენი ყველა „ამაზონკაზე“ უგრძესი აღმოჩნდება.

ვინიცობაა მოხდეს, რაიმე მოულოდნელობის გამო, თუნდაც ერთად ერთი გამონაკლისი. მაშინ გააფინეთ „ამაზონკა“ მიწაზე (შეიძლება იატაკზეც ან კიდევ ქვისა გინდ ცემენტის ფილაქანზედ) და მოიქეცით ისე, როგორც მოიქცეოდით მდინარე ამაზონკის სათავეში.

უდავოა, რომ ამის შემდეგ მაინც იფანტება ყოველგვარი ეჭვი ვარდენ ღვანკითელის სიგრძითი უაღრესობაში.

აიღეთ ახლა განი. ყველაზე დიდი განი ჩვენს დედამიწას ეკვატორზე აქვსო, ამბობენ, რომელიც გლობუსზე ხაზის ან სარტყლის სახედ არის ხოლმე გადატარებული.

ეხლა, რომ აიღოთ სარტყელი, შემოუჭიროთ იგი ამ ხაზზე დედამიწას, შემდეგ ეკვატორზე პერპენდიკულიარულად, ე. ი. თავით და ფეხებით პოლიუსებისაკენ წამოაწვინოთ ვარდენ ღვანკითელი, მარტო დედამიწის სარტყელი ახლა მასა და დედამიწას წელზე არას გზით აღარ შემოსწვდება.

მაგრამ ეს ცოტაა.

ყველაზე მაღალი ადგილი დედამიწაზე ევერესტია, კავკასიაში კი— იალბუზი. ჰო და გზის სიმოკლისათვის, ვარდენ ღვანკითელი რომ იალბუზის ზე კაკალ წვერზე დასვათ, თუნდაც იგი იქიდან ბუზის ოდენადაც კი არ მოსჩანდეს, იგი მაინც იალბუსზე უმაღლესი აღმოჩნდება.

ამბობენ: „ჭიაყელა გველს წაეზომა, გაიწია და გაწყდა“-ო.

ვარდენ ღვინკითელი წელში გაწყვეტას სრულიადაც არა ფიქრობს. მაგალითად: აკაკი წერეთელის იუბილეზე ვარდენმა შემდეგი შესანიშნავი ლექსით მიმართა მგოსანს:

შენ პოეტი აკაკი ხარ,
მე— პოეტი ვარდენიო,
შენ, მგოსანო, არწივი ხარ,
და მე კი—შევარდენიო!“.

აქ პოეტის პირით, რა თქმა უნდა, ჯერ-ქართული და შემდეგ —პოეტური კდემამოსილება მეტყველებდა, თორემ, ვინც კი ამ წუთს საქართველოს ეს ორი „მნათობი“ ერთად იხილა, განსაკუთრებით— ქალები, ყველანი, ერთხმად გაიძახოდენ: „ამ ორში შევარდნათ ისევ აკაკი თუა ჩასათვლელი, თორემ ეს, ვიღაცაა,— მთელი ორბია“-ო.

და ჩვენ ტყუილად კი არ მოგვიყვანია ზევით ის „წაზომების მეთოდი“. ეს ცნობილი მეთოდი ვარდენ ღვანკითელის მეთოდი გახლავთ. მან ყოველთვის მოხდენილად იცის ხოლმე შესაფერ შემთხვევაში ამა თუ იმ დიდ მოვლენასა გინდ პიროვნებაზე თავისი თავის „წაზომება“.

საინტერესოა, რომ ამ მხრით ვერც ერთი ისეთი გიგანტი გადაურჩა ვარდენ ღვანკითელის კლანჭს, როგორიც არის მაქსიმ გორკი.

ამის შესახებ თვითონ ვარდენი თავისი საკუთარი ხელით შემდეგს გვწერს:

„დიდებული მწერლის, მაქსიმ გორკის ქ. თბილისში შემოსვლისას ამა წლის 23 ივლისს სადგურ ნავთლუღში მიეგება მას ხელში ძვირფასი თაიგულით ვარდენ ყიფიანი, იგივე ღვანკითელი ფსევდონიმით,და მიმართა შემდეგი სიტყვებით“. (სიტყვები საინტერესოა, მაგრამ, ვინაიდან ამ სიტყვების მიზეზით მაქსიმ გორკის მიერ დაღვრილი ცრემლი უნამუსო მზემ თურმე იმავე დღეს შეაშრო დედამიწას, ხოლო თვით სიტყვის შინაარსი, მიუხედავათ რუ სულად დაწერილ ტექსტის ჩვენი რედაქციის კალათში დაცვისა, მაინც ვერსად ვერ აღმოვაჩინეთ, აქ აღარ ვათავსებთ).

რაიცა შეეხება „სიტყვის“ შემდეგ პოეტის მიერ ექსპრომტად წარმოთქმულ ლექსს, ამას კი ვეღარ დავუმალავთ შთამომავლობას ისე, რომ მისი ბოლო ანუ კუდი მაინც არ ვახვედროთ:

„გაიხარეთ, რომ ისე კარგათ
თქვენ გაიტანეთ მწერლობის ლელო,
რომ არასოდეს არ დაგივიწყებს
არც სხვა მხარე და არც საქართველო“-ო.

აი, რა სიტყვებით დაასრულა პოეტმა ვარდენ ღვანკითელმა თავისი გორკის საპატივსაცემლო „ექსპრომტად“ წარმოთქმული ლექსი.

მაგრამ სწორედ აქ იჩინა ვარდენ ღვანკითელის გენიამ თავი და ბოლო ეგრედწოდებულ „წაზომების“ მეთოდის მომარჯვებაში: ერთის მხრით— იგი მოხდენილად „წაეზომა“ მაქსიმ გორკის, ხოლო მეორე ბოლოთი— კიდევ ამაზე უფრო მოხდენილად მოექცა საქართველოს სათავეში, ვინაიდან ნავთლუღი სწორედ ის პირველი სადგური იყო საქართველოს ტერიტორიაზე, სადაც ასეთის არაჩვეულებრივი ზეიმით „შეეგებენ“ დიდებულს მწერალს.

მაგრამ ჩვენი წერილი ვარდენ ღვანკითელის შესახებ ეგრედწოდებულმა შესავალმა ჩაყლაპა, ხოლო თავი და თავი ფლავი ჯერ კიდევ წინ არის. ეს გახლავთ ვარდენ ღვანკითელის უკანასკნელი წერილი, თავისი მოღვაწეობის შესახებ. საქმის სიიოლისათვის ჩვენ ამ წერილს დაბარათს რედაქციის მიმართ ავიღებთ და პირდაპირ მოვათავსებთ, მხოლოთ გზა და გზა ფრჩხილებში გავუკეთებთ ჩვენს მორიდებულ შენიშვნებს.

პატივცემულო გაზეთ „მუშა“-ს რედაქტორო!

უმორჩილესად გთხოვთ დაუთმოთ ადგილი ამ ჩემს მოწერილს ლექსს და ამბავს დავით კლდიაშვილის შესახებ, რითაც დიდათ დამავალებთ. ეს მაინც არ არის საწინააღმდეგო.

პატივისცემით ვ. ყიფიანი.

1928 წ. 28 სექტემბერი.

ამ პატარა ღია ბარათიდანაც კი დაინახავს მკითხველი, თუ ვარდენ ლვანკითელი, როგორც პოეტი და, მაშასადამე, „პროტესტის სულით“ გაჟღენთილი ტრუბადური, როგორ მოხდენილად არის არა მარტო „წაზომებული“, არამედ პირდაპირ წაკერებული ამ ჩვენში, ე. ი., საქართველოში ანანია გლახასავით შეუსვენებლად მოარულ „პროტესტისა“ და „წინააღმდეგობის“ ჩრდილს ანუ, თუ გნებავთ, ჩრჩილს. ამ რიგათ, აქაც კი, ამ პატარა საქმეშიც კი, როგორც ხედავთ, ის მოსჩანს ყველა ჩრდილსა გინდ ჩრჩილზე უგრძესად!)

მაგრამ გადავიდეთ თვითონ წერილზე.

აი, ისიც (მართლწერა ტექსტში ავტორისაა):

კეთილი მოგონება

ამა წლის ივნისის თვე იყო, ქუთაისიდან ვბრუნდებოდი საჩხერეში, აჯამეთის სადგურს რომ გავშორდით, მატარებელში შემხვდა შალიკო გოდაბრელიძე, ცოტა თუ ბევრათ მწერლობაში, „ხვადაბუნელის“ ფსევდონიმით ცნობილი, რასაც შევხედე მატარებლის ფანჯრიდან სოფელ სვიმონეთს, სადაც ჩვენი საყვარელი ბელეტრისტი დავით კლდიაშვილი ცხოვრობს, გულმა აღარ მომითმინა, რადგანაც ავათმყოფობა ვიცოდი საყვარელი ბელეტრისტის და შალიკოს უთხარი: თუ ხათრი გაქვს შემწირე ერთი დღე დავრჩეთ ამ სვიმონეთის ბაქანზედ და დავით კლდიაშვილი ვინახულოთ მეთქი.

(ოღონდაც! ალბათ, მწარე ფიქრი არ ასვენებდა პოეტს. „ვაი თუ ხელიდან ისე გამოსხლტეს, რომ ცოცხლისთვის „წაზომება“ ვერ მოვასწრო და შემდეგ, სამწუხაროდ, მიცვალებულზე მომიხდესო წაზომება“-ო!..)

შალიკოს გაეხარდა, მითხრა: კაცო, დავითს ბელეტრისტობითაც პატივი არ ვსცე მკვიდრი ბიძაჩემია, დედიჩემის ძმაო. ჩამოვხტენით და დიდის სიმხიარულით გავემგზავრეთ, მივედით სოფელში სანამ დავითისას მივიდოდით გზაში შეუხვიეთ ჭუმბურიძისას(და ყავს მეუღლეთ შალიკოსი) ჯერ საუზმე მერე სადილი, სამხარი, ლვენეფაძეებმაც დაგვპატიჟეს, ვერ წარმოიდგენს ადამიანი რა პატივი გვცეს.

(უკაცრავათ, ლვანკითელო, არც იმდენად ვართ მოკლებული წარმოდგენას, რომ ვერ შევამჩნიოთ თქვენი „წაზომების“ მეთოდის თანდათანი განვითარება: ჯერ-დავით კლდიაშვილის დისწულისადმი, შემდეგ იმისი სიძის ოჯახისადმი, ხოლო ბოლოს—ჩვენში სახალხო პატივისცემის ზოგად ობიექტისადმი. შეიძლება საზოგადოთ ადამიანს გაუჭირდეს ამის წარმოდგენა, მაგრამ ჩვენ კი წინდაწინ ვაღიარებთ: ვარდენ ლვანკითელის მიღებას ეღირსება საქართველოში რომელიმე სოფელი გინდ ოჯახი, თუ გნებავთ, და მას აუწერელ პატივს არ სცემენ, ეს მართლაც რომ ვერ წარმოგვიდგენია!)

სამხრობისა მივადექით დათვის სადგომს ბელეტრისტი იწვა, წუხთებოდა ავათმყოფობით, მაგრამ ჩვენმა ნახვამ ძრიელ გაახარა, მაშინ უფრო ალტაცებაში მოვიდა როდესაც შალიკომ უთხრა: ბატონო ბიძია!ეს ვარდენ ლვანკიდელი თქვენი ნიჭის პატივისმცემლებისგან არის გამოგზავნილი რათა ამბავი გაიგოს და დასტკბეს თქვენის ხილვითო.

(ოღონდაც, რომ გაუხარდებოდა! სად დავით კლდიაშვილი და სად ვარდენ ლვანკითელი! დავით კლდიაშვილი არც იმდენად მიუხდენარი კაცია, რომ ვერ გაიგოს ის, თუ როგორ შევადარეთ ჩვენ ლვანკითელი იალბუზს და როგორ გამოვიყვანეთ ის იალბუზზე უფრო მაღლად!).

მიხეილ და სახელგამი

„სახელგამით“ მიხეილმა,
ეჰ, ამ წელს ვერ იხეირა!

ძრიელ გვპატიჟა იმ ღამეს არ მოვშორებულიყავით, მაგრამ ვატყობდით ავათმყოფი წუხთებოდა და კიდე იქვე მისმა დისწულებმა ლვენეფაძეებმა არ დაგვაყენეს და იმ ღამეს თავიანთ სახლში წაგვიყვანეს იქვე მეზობელია ძრიელ პატივი გვცეს და ძრიელ ნასიამოვნები წამოვედით.

(ასე, ჩემო ვარდენ, აღარც დისწულები დაუტოვო მაგ კაცს „წაუზომებლად“ ჰო!)

ჩემს სიცოცხლეში სამს რამეს გაუხარებივართ უსამძღვროთ. ერთი როდესაც პირველი ჩემი ლექსი „ძველებული ქართველი დედის ნანინა“ ჟურნალ გ. წერეთლის კვალში გამოვიდა 1893 წ. № 35, მეორე როდესაც საბჭოთა ხელისუფლებამ გამანთავისუფლა ციხიდან 1922 წ. მესამე როდესაც ავათმყოფ ბელეტრისტის შუბლს უცქეროდი ლოგინში და მის მოძრაობას 1928 წ.

ვარდენ ყიფიანი.

სადგური კახიასუ. ბაქოს მხარე.

(ლვანკითელი)

აი, ჩვენი ცოდვა კი მიეცა გიორგი წერეთელს, რომ ეს საქმე გვიყო ჩვენ და პირველად აღნიშნული ლექსი „კვალს“ „წაგვიზომა“. ეს რომ არ მომხდარიყო, ვინ იცის, იქნება „წაზომების მეთოდიც“ აღარ წარმოიშობოდა ამ ცოდვილ ქვეყანაზე და ამით ჩვენც,— რაღა თქმა უნდა, ჩვენდა უნებურად აღარ მოგვიხდებოდა მომდურება.. უკაცრავარ მომადლიერება (ტარტაროზი მომადლიერებას გაურბის, თორემ მომდურებისა არ ეშინია ისეთი კაცისა, როგორიც არის პოეტი, ვარდენ ლვანკითელი, ერის ყაცობაში—ვარდენ ყიფიანი.

ონისიმე.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჭორები

(სურათი სოფლიდან)

— ქაა, მარო, გაიგე,
ომი დაწყებულაო?!
ანგალი თუ ინგლია
საზღვარს გადმოსულაო?!

—:—

— ეგ რა არის, გოგოჯან,
სუ... იცი, რას ამბობენ?
თურმე ბოლშევიკებსა
დღეს ან ხვალ დაამხობენ...

—:—

— მართლა? მკითხავმა მითხრა:
ჯორდანია მოვაო,
და გვაკმარებს რაც ამათ
სისხლი გამოგვწოვაო...

—:—

— ნეტა, იმან რა კარგი
დღენი დაგვაყარაო?
ყოველ დღე ომი იყო—
ვინ-ღა გაგვახარაო!?.

—:—

— უკრაინის ხალხიო
აუჯანყდა მოსკოვსო,
თურმე პოლშაც მოდის და
ამ დიდ რუსეთს მოსპობსო!.

—:—

— მღვდელმა მითხრა: საყდრებსა
ისევ აღადგენენო,
და ჩემს შეურაცყოფას
ჯვრის შეარჩენენო...

—:—

— უფრო კარგები მითხრა
ჩვენმა ნათავადარმა:
ალყა შემოარტყაო—
გერმანელების ჯარმა!

—:—

— ჩვენებიანთ კაკოლამ,
დაგვიარა ამ დილას,
და სუყველა ჩუმათა
ყვილანი გაგვაფრთხილა!

—:—

— „არაფერი დასთესოთ,—
სახლებს ნუ აშენებთო,
და სოფელს არხით, ხიდით,
ნულარსად ამშვენებთო...

—:—

მიტომ გიწყობთ მთავრობა
ამ თესვაში ხელსო,
ჭირნახულს წაგართმევს, თქვენ
მოგცემთ ნაცარ - ცხელსაო.

—:—

სახლებს ჩამოგართმევენ,
საქონელსაც ზედაო,
ნალოგებით გაღრჩობენ,
ნუ თუ ვერა ხედავო?!1.

—:—

აი, რას გაიგონებთ
ზოგიერთ სოფელში,
სადაც კულაკებს გლეხი
ჩაუგდიათ ხელშია...

—:—

როგორც უნდა ამამენ,
ყველგან ჭორის ქსელებსა,
აფათურებენ გლეხის
გულში ბინძურ ხელებსა.

—:—

ეშმაკი მოხუცი

— საბინაო საკითხიც გადავწყვიტე, და სასუფეველი დავიმკვიდრე.

ამხანაგო გლეხებო,—
ნურვის დაუგდებთ ყურსა,
ვინც თქვენს ტკბილ ცხოვრებაში
სთესავენ ღვარძლსა და შურსა.

—:—

უფრთხილდით კულაკებს და
ნათავადარს, ვაჭარს, მღვდელს,
არავზადა მკითხავს და
ყველა ჭორების მთესველს.

—:—

ეგ ყოფილი კაცები
ყველა თქვენი მტერია,
ვინც მაგათ დაუჯერებს,
ის ბრმაა და შტერია...

—:—

გლეხთა თავისუფლებას,
რაქნან, ვერ ინელებენ,
მტრობა რომ არა სთესონ,
ისე ველარ ისვენებენ..

—:—

დღევანდელი მთავრობა
მხოლოდ თქვენი მხსნელია
ყოველი კარგი საქმის
ხელშემწყობი, მშველია...

—:—

მაგათ ნუ დაუჯერებთ,
ყველას გაჰკართ ხელია,
მაგგვარ ხალხს მოუხდება
გულში ტყვია ცხელია...

—:—

დააგროვეთ სიმდიდრე,
და იცხოვრეთ ტკბილადა,
მთავრობა კი შეხვდება
ამ ნაბიჯებს თბილადა...

—:—

არც ომია, არც სხვა რამ,—
გზა წინსვლად გვაქვს ხსნილი..
ეგ კი ჭორებია და
მაგათ მოგონილია....

—:—

ვერავინ გაუბედავს—
საბჭოთა კავშირს შეხლას,
იმათ კი ეშინიათ,
ჩვენი სიმძლავრის, ეხლა!..
და გადასახადებიც,
ბობოლებს ხვდება მხოლოთ..
ჭორის გამავრცელებლებს,
თვით თქვენ მოუღეთ ბოლო!..

ტარზან.

სოფელ ახმეტაზედ წყაროს წყალი, ახ. მეტია!

ალმასკომმა რამდენჯერმე მოჰკრიფა სოფ. ახმეტაში წყაროს გამოსაყვანი ფულები, მაგრამ წყალი კი ჯერაც არსადა სჩანს.

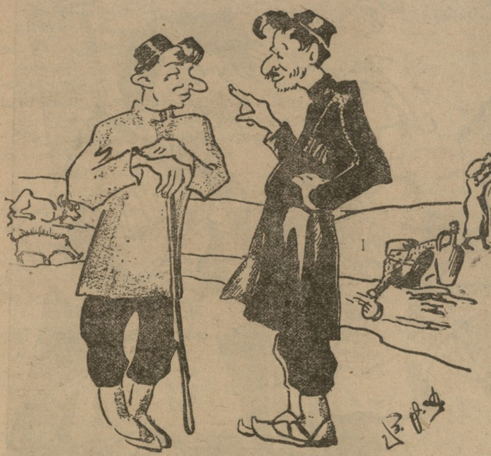

— საიდან მოდიხარ, პეტრე?!
— კრებაზედ ვიყავი წყაროს წყალის საკითხს ვარჩევდი.
— თქვენ სულ წყაროს წყალის საკითხს არჩევთ და ჩემს დედაკაცს კი ბაყაყებიანი წყალის ზიდვამ აგერ რიყიდან წელი მოსწყვიტა!..

ემურებოდა რქებით...

მწველი ზაფხულის სიცხე,
დაგავს ტფილისის ქუჩებს,
უყურებს სარკეს მარო
და თან ილებავს ტუჩებს...
შემდეგ თავსა სწევს მაღლა,
მკლავზე იკიდებს ბოხჩას
და ქმარს უძახის წყრომით:
უნდა გაგშორდე, მორჩა!..
ელპიტე, ქეთო, მართა,
აგარაკზეა ყველა,
მე კი რად მინდა ქმარი,
თუ მომკლავს ჭლექი, ხველა?!
ისმენს მოწყენით, ჩუმად
ცოლის მუქარას ქმარი
და უთამაშებს პირზე
შოთას ღიმილი, მწარი,
სხვა რა უშველის საწყალს
მოანგარიშე შოთას,
იღებს ზაფხულის ავანსს
და ცოლის საქმეს მორთავს...
გამოიფხიკა ჯიბე,
მაგრამ იმშვიდებს სინდისს;
იმისი თვალის ჩინი
წაღვერისაკენ მიდის!
კეჩხობის აგარაკზე,
გაღმა-გამოღმა, ტყეში,
შოთას თვალის ჩინს, მაროს,
აბურთავებენ ხელში!...
არ ეძინება შოთას,
შოთა სიზმარშიც შფოთავს
და მოჩვენება მწარე
აღარ ასვენებს შოთას:
და თავის გულში შოთა
ფიქრობს: „წაღვერის ტყეო,
ჩემი მაროა ე მანდ
და შემინახე მეო!"
და „შეინახა" მარო
მართლაც წაღვერის ტყემ:
ვიღაც „გლავბუხი" შეხვდა,
ქალს გულმა უწყო ცემა.
ჩვენი „გლავბუხის" გულსაც
ხელად მოედვა ალი
და, ვით „ბალანსის ციფრებს",
ქალს ჩააშტერა თვალი.
ნერწყვი მოადგა პირზე
ქალის შიშველის მკერდით,
ვერ მოითმინა:
ხელად გადაუჩოჩდა გვერდით...
ჩამოიშორა „ბუხის"
საპერნიკები ქალმა
და ბუხის გულიც დასწვა
მაროს ტრფიალის ალმა!..
ტყეში, ვაგზალზე მაროს
ის აცილებდა ქებით,
სად ყოველ კვირით ვაგონს
ქმრები მოყავდა რქებით!..
ერთხელ წაღვერში, ღამით
მოვიდა მაროს ქმარი,
მაგრამ მეუღლეს მარომ
აღარ გაუღო კარი!..

. . . .

„გლავბუხი" მაროს ქცევას
იხსენიებდა ქებით
და თფილისისკენ შოთა
ემურებოდა რქებით!..

მედუზა.

თბილის ბათომი იანოს მოგზაურობა

დამ-დარიდან, დან-დარიდან,
სიცხე მდაგავს ივლისიდან.
და მივქრივარ ბათუმისკენ
თბილისიდან.
არსად არის დასაჯდომი
და არც დასაწოლი;
რონოდაში დგას შმორი და
პაპიროსის ბოლი...
სიყვარულზე ევედრება
აქ თინიკო—გივის...
სამტრედიის მხარე მოსჩანს..,
ოთრქლმავალი კივის...
მწუხარებით, ფეხზე დგომით
გავათიე ღამე;
აქ ჭაგნელ ბზიკს მინდა შევხვდე
და ვუამბო რამე...
სამტრედიას „აწიოკებს"
მისი კალმის წვერი...
ვიშ! ვით მიქრის ეს რონოდა,
მთებს ვით მისდევს სერი!..
როგორ ხუჭავს თვალებს ლელი,
როგორ არხევს წვრილ ტანს;
ვესალმები ქობულეთს და
კოხტა აჭარისტანს!
ქობულეთში ყველაფერი
არის თავის „რიგზე";
შვიდწლედში კი ბაქი-ბუქობს
კოწო თათქარიძე!
უსათუოდ საჩანგლეთ
კოწო გაბერილი...
ო, ირხევა ზღვის ტალღები,
და ქრის სიო, გრილი...
დამ-დარიდან, დან-დარიდან,
მესმის თვლების ხმიდან
და მივქრივარ ბათუმისკენ
თბილისიდან.
მოსჩანს მთები, მოსჩანს ნისლი
და ზღვა მონარნარე;
ბევრში არის დასაძრახი
პ. ოზოლის მხარე!
დაჟინებით მსურდა—ვნახე
განათლების ხალხი;
ეხლა მიდის დაჯგუფება
და დანიშვნა ახლის.
ძველებურად იგრიხება
მემანქანე ქალი;
და ბერ „დუშკა" მასწავლებელს
დაგავს ტრფობის ალი.
თმა-ქენჩერა პოეტებსა
აქაც ნახავთ ხშირად:
სიყვარულის ლექსებს თხზავენ
დილობით ზღვის პირად.
ასე „პროლეტ პოეტობენ",
მთავლიტთან დგას რიგი:
ზოგი პიესებსაც ჯღაბნის,
მოდის წიგნზე-წიგნი.

იანო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ალპინისტი წინ თუ ქისტი!!

— ესენი თუ სამივე შენი ცოლებია, მაშ, მდიდარი ყოფილხარ!..
— ხა-ხა-ხა-ხა!., ვერა ხედავ, ტანზე რა შეულახვე-ლად ვარ? ესენი მუშაობენ, მე კი არხეინად დავჯირითობ. აბა, თქვენ რომ ჩააცივდებით ერთს და სულ იმის ჩაცმა-დახურვაზე ზრუნავთ, ეს კიდევ რა სიცოცხლეა?!.

შუბლმაგრებს

სიმღერა

არა, მჯერა, უნდა იყოს ჭორები,
ინგლისელებს დაუტვირთავთ ჯორები,
გაანათეს ზღვაში პროჟექტორები,
წინ მიუძღვით შუბლმაგარი „ლორები“!..
ჩემბერლენმა ნოტა შემოგვთავაზა,
ინგლისურათ, კოხტათ გაალამაზა,
ვაშა, ბიჭო! მართლა რა სულელია:
ეგ ხრიკები ჩვენთვის ძველის ძველია!

ემიგრანტებს ეხლა კი შევეხები,
ლორდებთან რო გააბზიკეს ფეხები,
ჯორს დაალგან მათ უკულმა კეხები,
პროლეტარებს არ უნდათ ეს ნეხვები!..
ვგონებ: ხიკსი ავათ გახდა, აციებს,
მისი ხრიკი ევროპას გააცინებს,
გიპნოტიზმით მუშებს ვერ დააძინებს,
ბაქი-ბუქით ვერავინ შეგვაშინებს!
არ ინებეს ჩვენი ყოფნა არკოში?
აყროლდება ჩვენი ნავთი ბაქოში!
„თუ არა გვცემს პატივს ჩვენი საჩინო“,
მისი მოსვლა სულ არ არის საჭირო!..
ბაყაყივით, ნეტავ, რას იბერება
არა, მკითხე, ყველას რომ ეძგერება
თუ დასჭირდა, მაშინ მოგეფერება,
თუ არა და პრიკაზებს იწერება!..

მელა კუდა, ჩინეთში რომ შემძვრალა,
ჩანძოლინის ოქროს ეშხით დამთვრალა
ფულისათვის ყველას ხელებს აფარებს,
თუ წააგო, კომუნისტებს აბრალებს.

მუშა ვასო როინიშვილი.

თითო თითო

(აზრი ალებულია)

სავლე ლოთაძეს ძალიან უყვარდა დალოცვილი ნუ-ნუა. ექიმები ურჩევდნენ ხელი აელო ლოთობაზე, მაგრამ ლოთაძე უფრო და უფრო უხშირებდა სმას.

ხშირად ნაშუადღევს თბილისის მიყრუებულ უბნებში ძალზე გალეშილი სავლე შეაჩერდებოდა ელექტრონის ბოძს და ხანგრძლივად ესაუბრებოდა მას.

ერთხელ ნაბახურევ სავლეს მუშაობის გათავებისას, როდესაც სავლე სახლში წასასვლელად ემზადებოდა, მისმა ამხანაგმა პავლე ყლაპიაშვილმა დაუძახა:

— ურემოთ არსად წახვიდე, საქმე მაქვს-ო.

მალე ორი მეგობარი სავლე და პავლე უკანასკნელის ბინისაკან მიაბიჯებდნენ მუსაიფით:

— გუშინ ვედრო ნახევარი წითელი ღვინო დავლიეთ ბიჭებმა, დანახარჯი 27 მანეთი მე გადვიხადე, დამრჩა კიდევ ცამეტ მანეთამდე ფული, წავიდეთ და ერთი ლაზათიანათ გადავკრათო, ეუბნებოდა გზა და გზა პავლე.

სავლე სდუმდა, მაგრამ, როდესაც სამიკიტნოში ერთი კვარტი გამოცალეს და მეორეს შეუდგნენ, გადასწყვიტა ეამბა ამხანაგისთვის თავისი გადაწყვეტილება ღვინის სმის ალკვეთის შესახებ.

— ჩემო პავლე, როგორც ვატყობ ჩვენ ამ საოხრო ღვინომ უნდა მოგვიღოს ბოლო, არც შენ გივარგა გული და არც მე. რაზე ვიღუპავთ თავს? რაზე ვიმოკლებთ ისედაც მოკლევადიან სიცოცხლეს? მოდი, დავანებოთ ღვინის სმას თავი, ერთხელ და სამუდამოდ ავიღოთ ხელი და...

— ერთი მითხარი გულახდილათ, ქარხკომმა ხომ არ გამოგგზავნა საგიტაციოთ?..— მოუჭრა სიტყვა პავლემ,— აბა, რა სისულელეს როშავ? ღვინოზე რა ამაღებინებს ხელს? იმ მოკლევადიან სიცოცხლის, რომელზედაც შენ ლაპარაკობ, დარდში და ვაებაში გატარებას, ლხინით და ქეიფით გატარება არ სჯობია? ან როგორ უნდა ავიღოთ ხელი სმაზე ასე უცბათ?!

— უცბათ თუ არა, ნელ-ნელა მაინც გადავეჩვიოთ, აი, თუ გინდა, დღეს ხომ 13 მანეთი უნდა დაგეხარჯა, მოდი, ნუ დავხარჯავთ ამდენს: დღეს ნახევარი ვიყოფინოთ, დანარჩენი ხვალისათვის გადავდოთ.

— ხვალისათვის ღმერთი მოგვცემს...

— კარგი, რა კი აგრეა, შენ დალიე და მე კი მაინც ჩემსას გავიტან: თითო ჭიქას მაინც გამოვტოვებ. აი, ეხლა შენ დალიე ეს ჭიქა, შემდეგ ერთად დავლევთ, მერმე კიდევ გამოვტოვებ და ასე ნელ-ნელა გადავეჩვევი!..

პავლემ კარგათ იცოდა სავლეს ჯიუტი ხასიათი და ამიტომ დასთანხმდა. მაგრამ, როდესაც მეოთხე კვარტზე გადავიდნენ და შეატყო, რომ სავლე უფრო ფხიზელია, ვიდრე თვითონ, გადასწყვიტა მასაც სავლესათვის მიებაძნა.

— რა კი შენ არა სვამ იმდენს, რამდენსაც მე, მეც გადავსწყვიტე ლოთობაზე ხელის აღება: მოდი, ეხლა თითო ჭიქას მე გამოვტოვებ, შენ კი ყველა სადღეგრძელო უნდა გამოსცალო, რადგან წელან არა სვამდი.

— აი, „მალადეც"!!! ეს მომწონს, ყოჩაღ, ჩემო პავლე; „ეტო ია პანიმაიუ". მეგობრობაც ასეთი უნდა, მაინც და მაინც რატომ უნდა დავთვრეთ ისე, რომ პირში ენა აღარა გვქონდეს?

მაშ, ეხლა მე დავლევ და შენ გამოსტოვე, არც შენ დათვრები ძალიან და არც მე.

მეექვსე კვარტზე მეგობრებს ენა აერიათ, მოუხშირეს ხვევნა-კოცნას და მღერას.

— ჩ-ჩ-ჩემო პავლე, ჩ-ჩ-ჩემო პირის ზზზიარებავ, გენაცვალოს ჩჩჩემი თავი, მოდი, ეხლა თითო ჭიქა ერთად გგგამოვტოვოთ!.. ძძძირს ლოთობა!.. „დდდალოი"!!! არ გვინდა, „ნინადა ბოლშე პიანსტვაა"!!!

— შენ კი გგგენაცვალე კარტოჩკა სახეში, პრავილნა გავარიშ: გამოვტოვოთ თითო ჭიქა!..

გამოსტოვეს თითო. მერმე ერთად დალიეს, მერე—კიდევ გამოტოვეს, მერე— ისევ დალიეს და, ნახევარ საათის შემდეგ, სავლე მაგიდის ქვეშ პირქვე ეგდო, ხოლო პავლეს მიებჯინა თავი კედელზე, ერთი ფეხი სკამზე ედო, მეორე კი სავლეს ზურგზე და ორივენი ბეჯითად ხვრინავდნენ.

— ადექით, თქვენ ოჯახქოორებო, სახლში წასვლა აღარ გინდათ? შუა ღამეა, დუქანი უნდა დავკეტო— გაიძახოდა მიკიტანი და ხან ერთს ანჯღრევდა, ხან—მეორეს.

პავლე და სავლე ბარბაცით სახლისკენ მიდიოდნენ, გზაში კი ორივეს ერთი და იგივე ფიქრი აწუხებდა: „ყველა სადღეგრძელოს შემდეგ თითო ჭიქას ვტოვებდით და როგორ მოხდა, რომ ასე მაგრად დავითვერით"-ო.

ჭინკა.

კომბლე და ტარკორი სახკინმრეწვში

— ამხ. კომბლე, როგორც ხედავ, კოტე მიქაბერიძეს რეჟისორობა დაუწყია კინოში. უნდა ითქვას, რომ მასზედ დიდ იმედებს ამყარებენ!..

— ჰაი, რატომაც არა, თუ რომელიღაც ზღაპარში „ჭრიჭინამ აქლემის კვერცხი დასდო"!..

თითო-თითო

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ახალი ამბავი“ ქარხანაში

„ჯღან-მპალ“ ტრსტის ქარხნის მილში
დაუბერა ქარმა მძლავრად
და ბრძანება ჩამოაგდო,
მოდიოდა რაც რომ მგზავრად,

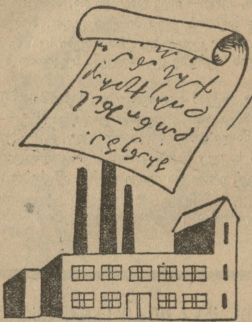

რომ ამ ქარხნის დირექტორად
ეუწყნა მას მოსვლა ახლის!
(ძველი უკვე ავად გახლდათ,
ბინადარი ან გამსახლის!..)
— ოი!.. ჰოი!.. ო-პო-პო-ი!..
ასტყდა ერთი ბჭობა—დავა
„უპრავდელმა“ რომ დაიწყო,
შიკრიკმა არ მოათავა...
დამლაგებელ ქალის ჩოთქს კი
დარბაზიდან, ვით ნაგავი,
ჯარით, კიბით თუ დერეფნით
შორს, შორს გააქვს ეს ამბავი...

გადაცურდა დიდ-ჰატარა,
გადაცურდა დიდ-აპატარა:

და შეიქნა ფაცი-ფუცი,
ასტყდა ერთი „მაცა-მაცა“:
„უპრავდელმა“ საქმე შეჰკრა
და მოლარემ დაჰგვა „კასა“..
მემანქანემ სკამს დაჰფინა
ბალიში და ზედაც—პირი,
ბუჰგალტერმა ჩოთქს თუ წიგნებს
გადაჰფერთხა ყველგან წვირი...
და ფიქრებში დამლაგებელს
წამოედო ჩოთქზე ვედრო,
რაც იქ მოხდა მაშინ, ღმერთო,
გთხოვ: კვლავ არსად შემახვედრო!..
და სიწყნარე რომ ჩამოდგა,
ცას ნისლი რომ გადეყარა,

ბუჰგალტერმა დირექტორი
წინ მკაცრ ვინმედ დაისახა,
ცხვირი განზედ წაუვიდა,
წიეწურა ყელში ხახა...
მემანქანეს დირექტორი
წარმოუდგა კოხტა ვაჟად
და ტუჩებზე საღებავი
გადაისვა ვნებით ნაზად!..
დამლაგებელს... ოი, ღმერთო.
ამოაგდე მისი თავი!..
მისგან მოდის ყველა ჭირი,
ყველა სულის სახუთავი..
ახლაც ასე: ჩოთქის ტარით
რომ მოზნიქა ყური ცოტად,

მემანქანა დირექტორი
წარმოუდგა კონტა ვაჟად

წარმოუდგა დირექტორი
მთად: სპილოდ თუ ბეგემოტად!.
აღარავინ აღარ დარჩა
ოცნებაში გადუსვლელად,
კვლავ დღე— და აქ აღარავინ
დარჩებოდა შეუშლელად.
რომ უეცრად ქარხნის ბჭის კარს
ჭრიალი არ წამოეწყო
და შიკრიკსაც— „მოდის“!.. „მოდის“!..
დაძახება არ მოესწრო..
დერეფანში კედლის გასწვრივ
ჩაირაზმა ყველა ერთად,
გაინაბენ, გაირინდენ,
შემოსულის შესახვედრად!..
— ვინ? რა? საით? სადაური?
რა სახელი ან რა გვარი?!
ყველა ამ გვარ საკითხებით
იყვენ, იდგენ გულდამწვარი.

დერეფანში კედლის გასწვრივ
ჩაირაზმა ყველა ერთად.

რომ კარები შემოაღო,
შემოვიდა ვიღაც „კემპკით“,
მოდის და გზას მოითოკავს
იატაკის გრძლა-გრძლად ტკეპნით
მაგრამ... ეს ხომ.. ეს ვინ არის?
დირექტორი?!. იქნებ მისი
შიკრიკია ან მდივანი,
წინ-წინ საქმის შემატყვისი?!
მაგრამ... მაგრამ... რისი მაგრამ?
ეგი არის, სწორედ ეგი!
ჯერ ერთი რა ჯუჯა არის!?
მერე კიდევ —რა რიგ შლეგი?!
„უპრავდელი“ წინ წამოდგა,
თითქოს უნდა მიესალმოს,
ბუჰგალტერი უკან ჩოჩვით
მიისწორებს ტანისამოსს...
რეგისტრატორს მემანქანეს
აეპრუწათ ორთავ ტუჩი
და იდგენ, ვით სამძიმარზე,
განცვიფრებით განაყუჩი!..
დამლაგებელ ქალს კი მხოლოდ
ეზიდება ვინც სულ ნაგავს.
არ უკვირდა და გულმშვიდათ
ხვდებოდა ამ „ახალ ამბავს“!..

ჰაზირა.

კრების გამოცოცხლება

ხელოსანთა ადგილობრივი კავშირის თავმჯდომარემ ჩერჩეტაძემ ასეთი მოწერილობა მიიღო სამაზრო კავშირიდან: „წინადადება გეძლევათ ყოველგვარი ზომები მიიღოთ ადგილობრივ ხარაზების და სხვა ხელოსნების კავშირში შესაყვანად და მათ შორის მუშაობის გამოსაცოცხლებლად“.

— ოღონდ მაგის მეტს ნურას დამავალებთ და გამოცოცხლება ადვილია.— გაიფიქრა ჩერჩეტაძემ და შეუდგა საქმეს.

იმავე დღისთვის ჩერჩეტაძემ დანიშნა საზოგადო კრება და შეუდგა მზადებას. მდივანს უბრძანა: ეშოვა სადმე ჟესტის ძველი ჩაინიკი და მოეყვანა კატა.

ისე ცოცხლად უნდა ჩავატარო კრება, რომ ხალხი სიცილით იხოცებოდეს.— გადულაპარაკა მდივანს და, მასთან ერთად, შეუდგა დღის წესრიგის გამომუშავებას.

— აბა, დაწერე,— უბრძანა მდივანს.— პირველი საკითხი იქნება „მიმდინარე საკითხები“. მეორე—„არა მიმდინარე საკითხები“. მესამე— „მოხსენება ჩვენი კავშირის შესახებ საზოგადოთ“, მეოთხე— „მოხსენება ჩვენი კავშირის შესახებ კერძოდ“. მეხუთე—„ათი-ათასი წყვილი ჩექმის დამზადების და ინგლისში გაგზავნის შესახებ“...

— მოითმინეთ,— შეაწყვეტინა მდივანმა,—ჯერ ერთი, ათი-ათას წყვილ ჩექმას ჩვენი ოცი ხელოსანი როდის დაამზადებს და მეორეც ისაა ინგლისი რა შუაშია?

— სწორეთ მანდ არის საქმე. სწორეთ ეს გამოაცოცხლებს კრებას. ასტყდება აურ-ზაური და ჩხუბი. ზოგი მხარს დაუჭერს, ზოგი წინააღმდეგი იქნება და კრება ცოცხლად ჩატარდება. სამაზრო კავშირიც ამას მოითხოვს ჩვენგან. აი, წაიკითხე,—და თავმჯდომარემ გაუწოდა სამაზრო კავშირის მოწერილობა. მოიწვიეს კრება. ყველა თავის დროზე გამოცხადდა. პირველი ოთხი საკითხის შესახებ მოხსენება გააკეთა თვით თავმჯდომარემ, რომელიც გაკვირვებული იყო, რომ კრება ასე „სულგანაბული“ უსმენდა. მეხუთე მოხსენების დაწყებას აპირებდა, რომ აქეთ-იქიდან ხვრინვა შემოესმა. გადაჰხედა— ყველას ეძინა.

— ეხლავ გამოვაცოცხლებ კრებას!— ჩაილაპარაკა და მდივანს გამოართვა ტომარა.

თვალის დახამხამებაზე ტომბრიდან გამოვარდა კატა, რომელსაც კუდზე ჟესტის ჩაინიკი ჰქონდა მიბმული და დაფეთებული ხან ერთ მხარეს ეცა, ხან—მეორეს.

ყველას გამოეღვიძა, ასტყდა ხმაურობა და სიცილი. ვიღაცა კატას გამოედევნა დასაჭერად, ერთმა დაიძახა „პაჟარი“ არისო და ათიოდე კაცი გადმოხტა ფანჯრიდან, სამნიც ერთი- მეორეს წაეკიდნენ: „შენ იზამდი ამ ოინსაო“.

თავმჯდომარე კმაყოფილი იყო კრების „გამოცოცხლებით“ და მდივანს წინადადებას აძლევდა მეორე დღისათვის სამი კრება დაენიშნა: დილისათვის, შუადღისათვის და საღამოსათვის.— „თუ საჭირო იქნება, შეიძლება მეოთხე კრებაც რიგ გარეშე მოვიწვიოთ შუაღამისათვისაო“...

შოლტი.

„სახმედვაჭრობიანი“

ამბავი ესე ქართული, თბილისში წარმოშობილი,
„სატარტაროზოთ“ გარდავქმენ, საქმე ვქენ კეთილ-შობილი.
ამბობენ: „პროლეტარებო, შეერთდით, ყველა ქვეყნისა“,
„სახმედვაჭრობის“ „აპტეჩნი დელოს“ აღარა ელირსა.
ყველგან აერთებენ საქმეს, აქ კი გათიშვები ხდება,
„აფთიაქის სამმართველო“ მალე ოცი შეიქმნება!
თბილისში თუ ერთი იყო, ეხლა მაზრებს მოუნდება
„კახეთიას“ თუ არგუნეს, ალბად, „ეფი დაუჯდება“.
აპარატის შემცირება „გოსმედტორგმა“-ც ჩაატარა,
მაგრამ „სპეცთა“ დათხოვაზე ფარას ფარა დააფარა
საწყობშიდაც შეამცირეს ბევრი ძველი მომუშავე,
ძველ გამგესთან „კარგათ იყვენ“, ალბად, ახალს „დაუშავეს!“
„პროტექციის“ ბარათებმა ახლებიც „წამოაყენეს“
და საწყობის ფართე ეზო შეამკეს და დაამშვენეს.
წარსულ კვირას ადგილკომი ინსპექტორთან საუბრობდა:
ზედმეტ საათებისათვის დამტკიცების დასტურს სთხოვდა.
რეზოლიუცია გულისხმობს ათას ექვსას ზედმეტ საათს,
შემცირებული პირები ატეხავენ აქ მასლაათს.
„გოსმედტორგპრომს“ შეუძლია შეამციროს რწმუნებული,
აქ შეკვეთებს არ მისცემენ თუნდ იყვნენ შეპირებული.
ეაჭრობისთვის ხარჯებისა არ ვარგია შემცირება,
ამიტომაც საჭიროა მოსკოვში გასეირნობა.
მიავლინეს უკვე კაცი, ერთის ნაცვლად, თურმე —ორი,
ნუ გგონიათ რომ მე გითხრათ ამ საქმეზე რამე ჭორი.
„გლავბუხმაც“ გაისეირნა ამ სეზონის დასაწყისში,
ახალციხე— აბასთუმანს“ მივლინების ანგარიშში.
მისი თუ კი გაატარა სათანადო საბუთებით,
სხვასაც აღარ დაატყვილებს ცოტა ოდენ მოთმინებით
ყომპენსაცია იჯიბა „ამხანაგურ მოხერხებით“,
მოვითმინოთ და დანარჩენს მოკლე დროში მოვესწრებით
აჰა, ამბავი ნამდვილი, ხელი-ხელ საგოგმანები
„ტარტაროზ“, დასცხე ძამია, არა გაქვს „საჭოჭმანები“!

„დააყე ვერანო“.

ველისციხე

(კახეთის მაზრა)

საღამოა. კლუბის ეზო ელექტრონით ბრწყინავს.
რა ვუყოთ, თუ ეს არ მოსწონს მიშიკოს და ზინას?!
უკრავს დოლი, დაფა-ზურნა დიპლიპიტოს ხმაზე,
წარმოდგენა აქ იწყება ღამის თორმეტ ჟამზე.
შეგიძლია აქვე ნახო ბალეტი და კინო,
ითამაშო ლოტო, ნარდი, შაშკა და დომინო,
რეჟისორი დღეს ერთია, ხვალ კი ველით ახალს,
ვნახოთ, ის თუ მიიზიდავს და გამოსცვლის ამ ხალხს!
აქ ასეთი გემოვნება აქვს მდიდარს და ღარიბს:
ბლომად თუ დაესწრებიან მხოლოდ „აშუღ-ყარიბს“!
ვიწრო ეზო ველარ იტევს მოსეირნე წყვილებს,
კონცერტი სულ დაავიწყდათ მოხუცს თუ ყმაწვილებს.
აქ არიან, სხვებთან ერთად, საქულა და გივი,
ხშირად აქვე იმართება დიდი მუშტი-კრივი.
წერწეტი კვასის ბოჭკივით კარაპეტას ქალი,
ისე ცმუკავს და ბაჯბაჯებს, თითქოს იყოს მთვრალი!
სირანუშას უპოვია უკვე მყუდრო ჩრდილი,
თავის რაინდს ეუბნება: „შემიხსენი ღილი!“
ბედი გვწყალობს, როგორც ხედავ, აქ „საკმაოდ ბნელა“
ჩავიძიროთ განცდის ტბაში ჩუმათ, ნელა-ნელა...
განმიკურნე, დაკოდილი გული ისევ მტკივა,
მომეხვიე, გენაცვალე: მცივა, მცივა, მცივა!..“
გული ტოკავს, როცა ვხედავ მე ამნაირ სურათს,
მაგრამ ჩემზე არვინ ზრუნვას და ვარ მარტო, ჩუმათ;
მაგონდება ჩემი ცოლი, მისი გრძელი ხცვირით,
აგარაკზე რომ გავგზავნე დატვირთული ვირით.
რაც გამაჩნდა, გაუგზავნე, თვით დავრჩი მშიერი,
მაგრამ მაინც ვერ გავხადე ბედის მადლიერი!
და გულს იქვე გამიკაწრავს, იქვე საოცარი
ვაჰ! თუ კიდეც მიღალატა, სხვას გაუღო კარი?-.,
ამ ფიქრებით დათენთილი ოთახისკენ მივალ,
საღლაც ძაღლის ყეფა ისმის და მამალი ყივა-..

ლანდელი.

ქალად მაცხონე

— ჩემო ღვთაებავ, მალე გავტარდეთ „მმაჩ“-ში, მეტის ატანა აღარ შემიძლიან!....

— ჰო, ჩემო სულთამხუთავო!.. (თავისთვის): ეგებ მაშინ მაინც შევსძლო განქორწინება, რომ ცოტათი მოვისვენო ამისაგან!

ოზურგეთელთათვის

ბაზრის ქვემოთ, ჩასავალთან
არის რაღაც ფულის მაზე,
ტარტაროზო, თუ არ გჯერა,
მოდი შენ და თვითონ ნახე!
აქ ყოველდღე თავს იყრიან,
ისმის: გაჰკარ, გაჰკარ, ბიჭო!
„შარი ექვსაში გაარტყი,
რას უყურებ, შე უნიჭო“?!.
ხშირად ნახავთ სოფლის გლეხებს
აქ წანაგებს და ანატირს...
მიკვირს: კოტე გურგენაძე
რად არ ასდევს ამ ხალხს ალვირს!..
„ეპოს“ სასადილო, ძმაო,
კარგად არის მოწყობილი,
კარები აქვს ძლიერ ვიწრო,
ქალამნივით მოკოპვილი...
გამგეც კარგი ბიჭი არის.
ფეხებ-ფხრეებში ზორბა და მოსული,
საჩივრის ყუთს თვითონ რომ ხსნის,
ამაზე ვართ გულმოსული!
ქალაქის სამკითხველო ხომ,
ყველა ხედავს, გამოცოცხლდა:
მკითხველები რომ შედიან,
დაიწყება მაშინ „ცოცხვა“.
პასუხს მოგვცემს ქარცივაძე
არ დაგვრჩება, ვიცი მორცხვად!..
პროფკლუბმა კი
(მსურს რომ არ ვთქვა)
მოგვაჩვენა თავი დიდათ:
უხეირო კინო ლენტი
გაასაღა ერთობ მშვიდად!
(რაც ვერ გადის ქალაქებში,
აქ საღდება იგი ხშირად.
კაკო ქლენტი ამ მოვლენას
აღარ აგდებს არცა ჩირად!)
სხვა რაღა ვსთქვა, ტარტაროზო,
ისეც გვყოფნის გასაჭირად!..

იუმორტარკორი.

სოფელი ჭალა (ოზ. მაზრა)

ტარტაროზჯან! მსურს მივიპყრო, ერთხელ კიდევ თქვენი სმენა
ჩვენი ხალხი სულ გაფუჭდა, დამიკარგა მან მოთმენა.
აქ მყოფ მოხუც ახალგაზრდებს, თურმე ედგათ მაგრად ძირი;
მაგრამ დღეს კი „მომოდულდენ“, აღარა ჰყავს ჭალას გმირი.
მასთან ჩვენ ხალხს აღარ სწყალობს, არც გამჩენი, აღარც ღმერთი;
მუდამ დღეა აქ ყვირილი: „ნარდი“—„ჩაქა“—„ოცდაერთი“.
„ფულის ტრიალს“ თუ იკითხავთ: ჩერვონეცი ცივა მალე;
„კოზირად“ ყველა იძახის: ჰა! დინერი, გენაცვალე!..
ბევრი ყვირის აქეთ-იქით: ვაჰმე, ბიჭო, მე წავაგე,
„ას თუთხმეტი“, რომ გავედი, დავიწვი და დავიდაგე.
ლადიმემ კი დღეს მოიგო, მისი ოფლით ერთი ათი;
მიშამ, ვანომ და ისაკიმ კი წააგეს ოცდაათი!..
ასე ცივა აქ ფულები, როგორც სეტყვა, როგორც ქერი;
მაგრამ ამ ხალხს არ ეცვალა, არც ჯიბე და არცა ფერი.
მწარე ოფლით მოპოებულს კარტში ყრის და ყვირის „ტუზი“;
თუ არ ყოფნის იძრობს ყიდის, შალვარია—ის თუ ბლუზი.
ჯერ ამ ხალხზე არ გავიდა არც თხოვნა და არც ბრძანება;
რევოლვერს და თოფის ტრიალს ხომ არ უნდა, აბა ნება!
ტარტაროზჯან, იქნება შენ გაასწორო აგი ხალხი,
თორემ უნდა შევიკეროთ ტანზე ყველამ შავი— თალხი!..

„კაჟი“.

ლელვან-მარილისი

მარილისის სატყეოში თანაშემწედ წოდებული,
საქმით ბიუროკრატი, მოღვაწეა ჩინებული.
კაბინეტში ინახულებთ სავარძელში გაჭიმული
გლეხებს ლანძღავს და უყვირის, ხვდება შექანჯალებული.
უცხო ვინმე არ გეგონოსთ ცერცვაძეა ჩვენებური!
საქმეს ისე გაიმასქნის, როგორც დაქიაქებული,
ერთხელ აზრათ მოუვიდა რაღაც საქმე დიდებული,
ღრმად ჩაფიქრდა ჩვენი „კაკო“, შუბლზე ხელებმიდებული,
სწრაფად პლაკატი დასწერა საჯაროთ გაშუქებული,
კვირაში ერთ დღეს მუშაობს თანაშემწედ წოდებული.
გლეხობა შორეული მხრით მოსული ყავს მიგდებული,
ბილეთს სთხოვს კაბინეტის წინ შესცქერის მიკვდინებული.
ცოლს ვერ სტოვებს ჩვენი კაკო, სილამაზით მოხიბლული,
რაიონებს ვერ ნახულობს, არის განადგურებული.
ერთხელ გამგეს წარუდგინა მან თავის ულტიმატუმი:
„სახლი მინდა ავიშენო, ხე-ტყე მომე ჩინებული!“..
ოთხი რონოდა მასალა თბილისს სდღუზა დიდებული.
ასეთი კომბინაციით ზის ჯიბე-გასქელებული.
გამგე სდუმს, რადგან ცოდვები მასაც აქვს ვლინებული,
ამ გმირის ნამოქმედარი არ არის ჯერ მხილებული,
სადაც არის, ამოჩნდება საქმე გამოჩინებული,
და საზოგადო ქონება მათგან გამოტყვინებული!..

„ყლუპწი“.

ეშველა

— საითკენ მიიჩქარი კაცო?
— განცხადება უნდა მივსცე... ჭამყლაპვტრესტის დირექტორს ცოლი გაყრია; ალბად დაითხოვს ყოფილი ცოლის ყველა ნათესავებს, და ადგილი თავისუფალი იქნება!...

„ზაქტპო“

მე შემოხვევით ძირულაში
ერთი კვირით ჩაველი,
და სახლიდან სადგურის წინ-
საქმისათვის გაველი.
ძირულაში სადგურის ახლოს
ბუტკა არის ზაქტპო,
საცოდავათ, უპატრონოთ
დაუკეტავთ მარტო.
გარედ ხალხი ბევრი უცდის
მივემატე მეცა,
მისვლისთანავე წამს თვალებში
განცხადება მეცა.
ზედ ეწერა: ერთ საათით
მე მივდივარ ფოსტაშიო
და მუშტრებო, ტყვილ-უბრალოდ
ნუ დამიცდით მანდ, კარშიო“.
ვიკითხე და—„ვინც ეს სწერა,
იმას ქვია კოლიაო,
უყვარს ჯდომა და ქეიფი
სადაც კარგი მოლიაო!..“
და მართლაც რომ არ მოვტყუვდი,
კარგი არის მეტად ესა:
ჩხერიმელას ნაპირიდან
ბარიტონის ხმა მომესმე.
გავიხედე დავინახე:
სამი მეტრი სიგრძით კაცი,
ეტყობოდა უმნიშვნელო
ბახუსისგან მას ბარბაცი.
მაშინ მითხრა იქვე -მდგომმა:
„აი, ძმაო, კოლიაო,
ჯერ ასეთი ჩვენ ძირულას
ერთგულიც არ ყოლიაო!...“

საგინ-შტეინ.

ლანირ-ქუტირი

თემს ლანირ-ქუტირს ბიკენტიმ
წყალი ამხურა, ანამა,
სჯობდეს, არ გყავდეს მესაჭე
ან მოგკლავს ამისთანმან.
გემოზე იცის ცხოვრება,
ჯამაგირების ჭამა მან,
გულში ღიღინებს: „გლეხობა
არჩიოს მხოლოდ ჩალამან!“.
შვიდი წელია, რაც სკოლას
დაუწყეს თემში კეთება,
მისთვის არავინ არ ზრუნავს,
მითხარი: რა გაკეთდება?
დაობლებული კედლები
საბრალოდ იცრემლებიან,
მაგრამ ქვითინი იმათი
გულში არავის სწვდებიან.
არც გზა, არც სხვა რამ, უნდა
ვსთქვა,
იქ არ კეთდება, ბიძია,
(რუხაძე ჩვენი ბიკენტი
ტანადათ კარგი ბიჭია!).
ვსთქვათ, გლეხი მასთან მივიდა.
სურს ჰკითხოს რამე საქმეზე,
ის მყისვე გარეთ გაშოვა,
სხვას მიადენის სათქმელზე.
ყოველ წელს აგარაკზეა,
საქმე ფუჭდება ძალიან,
(ან იმუშავე, ბიკენტ-ჯან,
ან გადადექი, ძამია!).
იქვე ალმასკომს ამშვენებს
ქოხ-სამკითხველო „რჩეული“,
თვალი მომიკრავს, იმაში
თხებია შემოჩვეული!
„ზედმეტი კითხვით“ გლეხობას
თვალები დაუავადდა,
გამგის ბრალია ეს ცოდვა,
ცხადია, თავის თავადა!
წრეები ერთიც არ არის,
არ არის საბუთიანი,
(გამგეს რომ წელსა უმშვენებს,
ფიშტოა სამ ფუთიანი!).
ეხ! სამკითხველო, ჯანდაბას!
ეს ხომ საქმეა „პატარა“,
საქმე ისაა, ნოქარმა,
ზაფხული როგორ ატარა.
იქ კოოპერატივს განაგებს
ჩვენი რუხაძე პართენა,
სინდის ვფიცავ, არ მინდა,
ცუდათ ამ ბიჭის წახდენა.
გლეხები ძლიერ დაგვიფრთხო,
შესძულდათ კოოპერაცია,
ხონ ვეკითხები ეპოში:
რათ გინდათ თქვენ ეს კაცია?
გაჰკივის როგორც საყვირი,
(სიცხეა, თორემ არ იზამს,
რაა არის აქ გასაკვირი?!).
რევიზია რომ ეახლა,
პართენს ეცვალა ფერია,
გაფლანგვა აღმოაჩინეს,
მაგრამ ეს არაფერია!.
რაღაც ოთხასი მანეთი
მითხარ: რა დანაკლისია?
(რათ დაემართა, ნეტავი,
რომ არ უყვარდა ნისია!?).
პართენს გაფლანგვა ეხება,
მითხარ რა ჩემი ბრალია?
სჯობს აფთიაქში შევიდეთ,
ვნახოთ ქვიტირის თვალია!
სალამი, ჩემო ავქსენტი.
როგორ ბრძანდები, პაპაშა,
რათ დააშინე, თუ ძმა ხარ,
ქეთო, პელო და ნატაშა?
ასე ამბობენ, ვითომ შენ
ენა გაქვს მეტად მყრალია,
ლანირ-ქუტირის გლეხობა
რათ არის შენზე მწყრალია?!.
ბოდიშს მოვიხდი, ავქსენტი,
არ გაწყენიებ აწია,
ყურის აწევა რომ გინდა,
ეს შენც ქე იცი პაწია!
კარტის თამაში ქვიტირში,
ეს უძლეველი სენია,
ბაზარში ყველა თამაშობს:
სამსონი, ლექსო, ქსენია.
არ შევაჩერებ სიმღერას,
ბოდიში ლანირ-ქუტირო,
ენა არ მიჭრის, გონება,
რომ უფრო კარგათ გიტირო.

შიხლინსკი ბომბ.

სურათი, რომელიც უწარწეროთაც გასაგებია;.

ცხადი დანაშაული

მსურს აწი არ გავაჩერო
ჩემი წითელი კალამი
პირველად მინდა რომ გიძღვნა
ტარტაროზ ჩემი სალამი!
პირველად ვნახოთ გიორგი,
ბელთაძე არის გვარათა,
შეძლებულისა შვილია,
ცხადია თავის თავათა!..
შვიდ წლედში მასწავლებლადა,
საბჭოს წევრათაც თემშია,
გლეხკომის მდივანიც არის,
თუ სინდისია ჩემშია!
კომკავშირისა წევრათაც,
მანდატიცა აქვს ხელშია,
გაბმული არის გიორგი
სხვადასხვა საქმის ქსელშია!
ადგილ-მამული ბევრი აქვს,
სახლიც ძვირფასი, ოდისა.
და სამოსახლო ადგილი
კიდევ მას ერგო ფონდისა!
ასეთ შეძლებულ პირებსა
ადგილს აძლევდეს როდისა?
მაგრამ ეს, როგორც თქვენც ატყობთ,
საქმეა „ძმა ბიჭობისა!“
გიორგი მასწავლებელსა,
როგორც რომ საბჭოს წევრია,
მას განცხადება, ზვიადი,
სიდინჯით დაუწერია.
მიწის სექციის სხდომაზედ
გაჩნდა გიორგის „მცველია“,
შემდეგ კი საბჭოს გადასცეს,
რაც წესით სასურველია.
მაგრამ გიორგის ძმა-ბიჭთა
გლეხები იცვნეს არიფად,
გიორგი დახასიათდა
საბჭოს წინაშე ღარიბად!
მისცეს გიორგის ადგილი
საბჭოის მითითებითა,
მაგრამ თვითონ კი დასახლდა
სხვაგან თავისი ნებითა!..
გზის პირას წამოიჭიმა
ორ სართულიანი ოდითა,
ხალხშია აურ-ზაური,
არ გჯერათ? ნახეთ, მოიდთა!
წინეთ გლეხები ითხოვდენ
იქა ადგილს სამოსახლოსა,
საინტერესო რამ არის
და თანაც ბაზრის ახლოსა!
გლეხებს არ მისცეს ის მიწა
და უთხრეს ყველას ვარია,
ასეთი უწესრიგობა
ცუდი რამ საწინდარია.
ამიტომ, ძმაო ტარტაროზ,
თუ არ დაჯდება ძვირია,
აუცილებლად ამ მთებსაც
თქვენი ჩანგალი სჭირია!
ეხლა კი, ჩემო ტარტაროზ,
თუ არ მიწოდებს მასხარას,
შემდეგში კიდევ მოგაწვდი
საუკეთესო მასალას!

შაშიჩარი.

საჭამიასერის რაიონი

([illegible])

—:—

ტარტაროზჯან! რაკი ერთხელ
გაიცანი ჩვენი სერი,
უნდა სრულად მოისმინო,
რაც აქ ხდება ყველაფერი.

—:—

თუ აგენტი გამოგზავნო,
სურდეს მას, რომ სერი ნახოს,
მატარებლით წამოსულმა
არ გასცილდეს საჯევახოს.

—:—

კოხნარში ხომ მეც დავხვდები,
დავისვენოთ ცაცხვის ჩრდილში,
მოვიმარჯვოთ ჩანგალი და
მივაღიროთ კოლექტივში!

—:—

აქ ხომ კოლექტივი არის,
სახელწოდებული „ვაზის“,
ვხედავ კოლ-მეურნეობას
კულაკების დაღი აზის!

—:—

დღიურ ქირით ამუშავებს
ღარიბ-ღატაკ კერძო პირებს,
მაინც ვაზი, აქ ნამყენი,
გაცოცხლებას არ აპირებს!..

—:—

ამისათვის ჩანგალი ვსცხოთ:
სერგოს, გაბოს და ვალიკოს,
რომ კოლ-მეურნეობაში
კვლავ კულაკი აღარ იყოს!

—:—

ეხლა მარჯვნივ მოვიხედოთ,
დავინახავთ რაღაც კარავს,
ეჰ, ცუდია, რომ მდიდარ თემს
სხვა თეატრი სახლი არ აქვს!

—:—

აქ გვეყოფა დასვენება,
ავდგეთ, შევყვეთ უფრო ზევით.
გავლილ თემთან შედარებით
აღარ გაკვირდებით გზებით!
შევალთ საჭამიასერში,
რომ წამოჭიმულა გორზე.
იქ სტუდენტებს შევეყრებით.
უკეთესებს ბარე ორზე.
მათი საქმე ღვინის სმაა,
ცემა-ტყეპა, მუშტი-კრივი,
საძნელოა მათი ხვედრი
ამ დროში და მიტომ ვჩივი!

—:—

ამ გვარ ქცევით გულ ნატკენი
გლეხი ამბობს: სულს რად
გვწვდიდით?
გინებას და თამადობას
სახლშიაც კი გასწავლიდით“!

—:—

ფოსტაშიდაც შევიაროთ,
ფრთხილად არ დაგენგრეს თავზედ!
რა ქნას გამგემ, თუ არავინ,
ყურს არ იბერტყს მის თხოვნაზე!

—:—

ფოსტის შემდეგ ორგანოსაც
მოვუღეროთ ჩანგლის წვერი,
აღმშენებლობის ხანაა
და გასწორდეს ყველაფერი!..

მოსკიტი.

ოზურგეთი

(დეპეშები)

მდგომარეობა ბაზარზე

როგორც ჩვენმა მკითხველებმა იციან, ამ ზაფხულში, აქაურ სანიტარულ კომისიას სათავეში მოექცა ბაზრის ოთხფეხთა რაზმის შტაბი (ანტი სანიტარული კომისია).

ამ დღეებში „შტაბის წარმომადგენელმა" პრესის უახლოეს თანამშრომელ პ.ი-თან საუბრის დროს შემდეგი განაცხადა: „ამჟამად ჩვენს რაზმსა და ორფეხა ცხოველებს შორის ნორმალური კავშირი არსებობს. მართალია, რამოდენიმე გათავხედებულ მილიციელმა დაარღვია ჩვენი პროგრამა და უხეშად შემოიჭრა ჩვენს შინაურ საქმეებში, მაგრამ ჩვენ მათ იარაღი ავჰყარეთ და ხელწერილი ჩამოვართვით ამხ. ლავრენტის იმის შესახებ, რომ მათი მილიციელებისაგან ჩვენ შემდეგისათვის უზრუნველყოფილი ვიქნებით. ასეთივე ხელწერილი უნდა დავადებინოთ ალმასკომს. წინააღმდეგ შემთხვევაში ჩვენ მათ ავიკლებთ. ამ მოკლე ხანში განზრახული გვაქვს ვაჭრებთან დავსდოთ ხელშეკრულება, რომლის ძალით სურსათ- სანოვაგისა და ხილეულობის დაცვას და მათ რეალიზაციას ვკისრულობთ ჩვენ. განკარგულება მიეცა ვაჭარ ს. ჯა—ელს, რომ მისი მაღაზია, რომელიც უკვე **„გამოხინკილებულია"** გადასცეს ჩვენს რაზმელებს საერთო საცხოვრებელ ბინათ. დასასრულ— ამბობს შტაბის წარმომადგენელი— ბაზარზე, რომ ხილეულობის გასაღება ვერა სდგას თავის სიმაღლეზე, ეს იმ გარემეობით არის გამოწვეული, რომ მთელი ეს ზაფხული მოვანდომეთ საზამთროს მარაგის გასაღებას, რომელსაც, ჩვენს რაზმელებს გარდა, არსად გასავალი არ ჰქონდა.

პროფბიუროში

ოზურგეთის პროფბიურომ ზედა ბაღში კეგლის ასაგებათ გადასდო 000289 მან. მაგრამ კეგლის კონსტრუქციის შედგენის დროს მხედველობიდან იქნა გამვებული კეგლზე მისასვლელ ჭიშკრის აგების საკითხი. ეს მდგომარეობამ მოთამაშეებში. განსაკუთრებით— ქალქაში, დიდ უკმაყოფილებას იწვევს, რადგან შეუძლებელია რეშოტკაში გაძრომა ისე, თუ უკანიდან ვინმე მძლავრად არ **გაწვება.**

პროფბიუროს განზრახული აქვს აგრეთვე ახლო მომავლისთვის დაამზადოს „სუნიანი" გაზის საწინააღმდეგო მარტივად სახმარი ნიღაბი, რომელიც თამაშობის დაწყებისთანავე ყველას უნდა ჰქონდეს გაკეთებული მხოლოდ და მხოლოდ ცხვირზე.

თამაშობა სწარმოებს ყოველდღიურად. შარის სროლაში პირველი ჯილდო მიიღო სიმკოპ-მა, რომელიც ერთ „პრომახს" არ აკეთებს. მეორე ჯილდო ერგო სოსმას-ს, მესამე კი გიორსალ-ს.

მინერალური წყლების საკითხები

როგორც გაზეთებში სწერდნენ, ნასაკირალის ხეობაში აღმოჩენილ მჟავე წყლის დირექტორად დანიშნული იყო ამხ. **მიხ-ნიკ-ი.** მაგრამ დირექტორმა ხსენებულ წყლის საქმეში, (ალბათ, იმისათვის, რომ ის მაგარ სასმელებზე იყო უფრო დაჩვეული) დიდი ბიუროკრატობა და გულგრილობა გამოიჩინა, რისთვისაც მას ჯანმრთელობის განყოფილების მიერ გამოეცხადა საყვედური და გადაყენებულ იქნა. დირექტორობის ახალ კანდიდატათ წარმოყენებულია ექ. გრიშკუნჲი, რომელსაც მინერალური წყლების საკითხები. დიდათ აინტერესებს და რომელიც მაგარ სასმელებს მაინცა და მაინც არ ეტანება.

სოფლების წყლისაგან წალეკვის გარშემო

ბოროტი ენები სისინებენ, რომ ჟუჟის წყალი დორბლებს ჰყრის პირიდან და განრიხსებულია ინჟენერ ჩეხოვზეო. თურმე ჩეხოვს დიდი ხნიდან განზრახული აქვს **ხელი შეუშალოს** მის ნავარდს და ალვირახსნილ თარეშს ახლომახლო მდებარე სოფლებში. ჟუჟის წყალი ერთხელ და

შეურაცყოფილი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

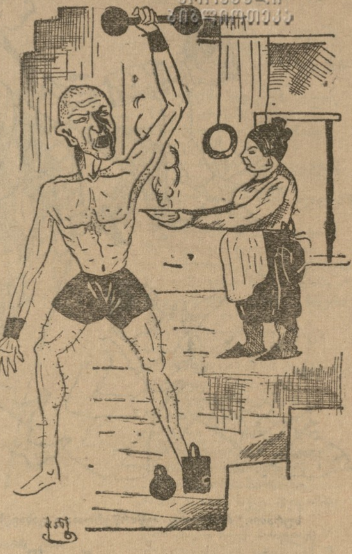

— წამოდი, ისადილე, გეყოფა ვარჯიშობა, ჩემო სპარტაკო!

— თუ იმ სპარტაკად მგულისხმობ, რომელიც „ვუფკუმ" თავის სურათში გამოიყვანა,— გაფრთხილებ: მეორედ აღარ მიწოდო ეს სახელი!..

უკანასკნელად მოაგონებს ინჟ. ჩეხოვს, რომ მან **ხელი აიღოს** ისეთ „საფუძვლიანი" დამბის კეთებაზე, რომელსაც თითქოს შეეძლოს მისი ალაგმვა, წინააღმდეგ შემთხვევაში პირველი განრისხებული ტალღა გადმოქნეული იქნება ჩეხოვის მიმართულებით.

ქრონიკა:

დაზღვევა. ოზურგეთის მემიმინოეთა საზოგადოებამ შუამდგომლობა აღძრა სახდაზღვევის განყოფილების წინაშე მათი **კაპუეტების** დაზღვევის შესახებ, რადგან მოსალოდნელია ჩაზამთრების პირად მათი უგზო-უკვლოდ დაკარგვა ანუ ტრაღიკულად დაღუპვა.

ტყეების დაცვა. ძიმით-მამათის ტყეების დასაცავად აღმასკომის თავმჯდომარეს, გიორგი მგელაძეს, წინადადება მიეცა: შეიძინოს რამოდენიმე ათეული ცული და სხვა საჭირო იარაღი აკეთლების და ფაფასკურის ხალხის შესაიარაღებლად.

ნალების კრიზისი. ვინაიდან ქალაქში არსებულ სამჭედლოებში დამზადებული ნალები არ ჰყოფნის მილიციის ცხენებს **ლეხოურის ქუჩაზე დასაცვეთად,** ამისათვის კომუნალურ განყოფილებას მიმდინარე წლისათვის განზრახული აქვს სამჭედლოების რიცხვის გადიდება.

ფოსტაში. სამეურნეო ხარჯების 20 პროცენტით შემცირების მიზნით, ოზურგეთის ფოსტის განყოფილებამ ნება არ დართო ფოსტალიონებს, რომ წერილები და გაზეთები კუთვნილისამებრ თავის დროზე ჩააბარონ.

ტრისტანი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მეტიჩარა მიმბაძველი

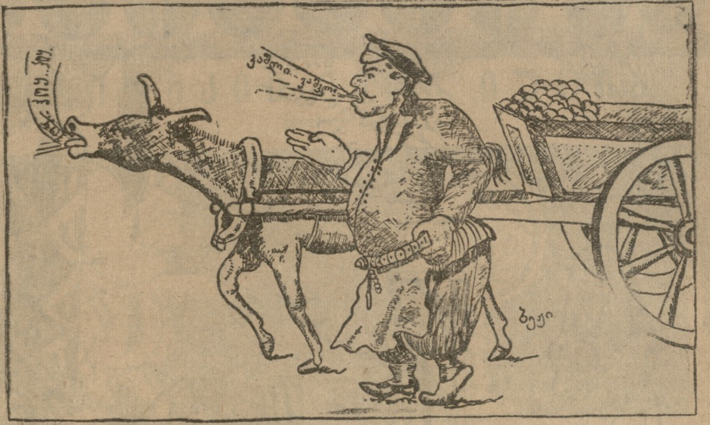

— ვაშლი!.. ვაშლი!..
— ჰოყ!.. ჰოყ!.. ჰოყ!..
— ვახ, შე მართლა ვირიშვილო, ან შენ დაიყვირე, ან მე დამაცა! ხომ ხედავ, ხმები როგორ „ერთა ლიგის“ წევრებივით გამოგვდის?!

ცნობათა მიღება

თქვენ სწერთ თქვენს ლექსში:

„ნავთლუღის ერთ-ერთ ქუჩის პირას მე ვარ,
მელრეს—ჩემი შეყვარებული,
მისი ყურებით ცეცხლში. ვიწვები,
ბარაბანივით მირეკავს გული“-ო.

თუ სოლომონ ზურგიელიძის სტილს ახასიათებდა სიბრძნეთა სიღრმე, თქვენს სტილში თავს იჩენს ის უსაზღვრო „ცეცხლში წვა“, რომელზედაც თქვენც ლაპარაკობთ ზევით და რომელსაც პროლეტარული ლიტერატურის ერთ-ერთი გენიოსი ეგრედწოდებულ „ემოციონალურ გამოჯვნად“ იხსენიებს. მაგალითისთვის ავიღოთ: „ბარაბანივით მირეკავს გული“-ო რომ ამბობთ. ჯერ ერთი— ბარაბანის თქვენ მიერ ხსენებაზე მე გამახსენდა გურიაში რომ იციან ხოლმე თქმა: „იმდენი გირტყა, რომ შენდონი რუსულ ბარაბანსაც არ მოხვედროდეს“-ო. და ჩემი სურვილი უსაზღვროა ამ წუთს გიგულოთ თქვენ სწორედ ასეთ რუსულ ბარაბანად.

ამას გარდა, ბრიყვი, ვინმე გაიგონებს თუ არა თქვენს გამოთქმას— „ბარაბანივით მირეკავს გული“-ო, უეჭველად იტყვის: „აბა, სად ნახულა ან სმენილა, ბარაბანი რეკდეს“-ო. მაგრამ მოვაგონებ ყველა პატივცემულ „ბრიყვთ“, რომ „რუსული ბარაბანი“ (ამ შემთხვევაში „რუსული“ გულისხმობს მხოლოდ იმ მომენტს, როცა ასეთი ბარაბანი პირველად საქართველოში რუსებმა შემოიტანეს.) სწორედ რეკითაც ხასიათდება: ბარაბანს ზემოდან მიმაგრებული აქვს ერთგვარი თეფში, რომელსაც სცემენ მეორე თეფშს, თვითონ პოეტის მოძრავ—უძრავი ყბებივით, და არეკინებენ. „რუსულ ბარაბანს“ აგრეთვე მიკეთებული აქვს ერთგვარი ლითონის სამკუთხედი, რომელსაც შიგნიდან სცემენ ლითონისავე პატარა კეტს, თითქოს პოეტის ყბებში მოქცეული ენაა, და აქიდანაც იბადება რეკის ხმა.

ასე უსაზღვროა „ემოციანალური გამიჯვნით“ თქვენი ლექსის ერთი ტაეპი.

მაშ, რა უნდა იყვეს დანარჩენში?!.

აიღეთ, თუ გნებავთ მეორე ტაეპი:

ვხედავ: გალმიდან ჩემ სატრფოს ტუჩებს,
ლოყებს და თვალებს როგორ მიელავს,
გადახვევა მსურს, მაგრამ არ ძალმიძს:
შუა ტალახის ზღვა მიმოლელავს“-ო.

აბა, რა შეედრება აქ გამოთქმულ სიმშვენიერის ზღვას!.. ლიტერატურისა თუ რომანიულ წარსულთა ისტორიიდან ჩვენ უამრავი მაგალითის მოყვანა შეგვიძლია, როცა სატრფოს სატრფოს თავს ტალახი აშორებს. მაგალითად, აიღეთ **აიდა** და **რადომესი**. როცა უკანასკნელს ჰქოლავენ, თქვენ ხედავთ, თუ ტალახი, ქვასა და კირთან ერთად, როგორ აღიმართება მტკიცე კედლად მასა და აიდას შუა. უსაზღვროა მათი ტანჯვა, მაგრამ ყველაფერი ეს ტანჯვის მხოლოდ მკრთალი ანარეკლია **„განადგურებ“**-ის მსოფლიო ტანჯვასთან შედარებით!

და ჩვენს სიამაყეს საზღვარი არა აქვს, როცა ვითვალისწინებთ, რომ ყოველივე ეს ხდება არა შორეულ ეგვიპტეში, არამედ აგერ „ყურიძირში“, ნავთლუღში...

ტარტაროზის რედაქციას მოეპოვება ცნობა, რომ თქვენ თქვენს წერილში:

თქვენ ხელმძღვანელობდით პირად ინტერესებით. შეეცადეთ გაჰფანტოთ ეს ეჭვები. წინააღმდეგ შემთხვევაში თქვენ მიიღებთ შესაფერ შეფასებას თქვენი საქციელისა თვით მათი უტარტაროზისებულებისაგან.

ვენიზელოსი და მუსოლინი „დამეგობრდენ"...

მეგობრობის შესახებ საბერძნეთის გამოჩენილი ფილოსოფოსი სოკრატი, ასე ამბობდა:— მითხარი, ვისი მეგობარი ხარ, და მე გეტყვი: ვინა ხარ შენ"-ო.

პოლიგრაფტრესტის მე-6-ე სტამბა, კამოს ქ. № 18